

De penibele rituele dansen

Muziek bepaalt het leven van altvioliste *Ewa Maria Wagner*. Ze temt het wat ontoegankelijke universum van Michael Tippett.

Komend weekend komt mijn zus een paar dagen bij me logeren. Ze woont in het buitenland en we telefoneren vaker dan we elkaar zien. Blij dat het jaar met haar bezoek begint, maak ik een gastenkamer voor haar klaar. Nog niet in het orkest maar thuis, pak ik mijn altviool uit en ga alvast de penibele *Ritual Dances* van Michael Tippett studeren omdat ik er de komende dagen zeker geen tijd voor zal hebben.

Ik zet de metronoom aan en dwing mijn blijdschap in een strak ritmekorset. Ik jaag herhaaldelijk mijn vingers door Tippetts scherpe muziekideeën maar zonder de orkeststructuur om mij heen raak ik de loopjes kwijt in een onhaalbaar tempo. Misschien ligt het ook aan mij, want ik kan aan niets anders denken dan mijn zus en ook al speel ik alles da capo, het wil me niet lukken voorpret met verplichting te synchroniseren. Als ik mijn telefoon hoor

rinkelen, leg ik bijna opgelucht de altviool weg. Het is mijn zus. Ze voelt zich niet goed genoeg om zo'n lange reis te ondernemen, met andere woorden ze komt niet.

Mineur bespeelt de rest van mijn dag en de drie tweeën in het nieuwe jaartal die ik voor een goed omen heb aangezien, zijn

Zonder de orkeststructuur om mij heen raak ik de loopjes kwijt in een onhaalbaar tempo

weer gewoon alleen maar cijfers. Om niet helemaal te versomberen zoek ik in het weekend verzoening met het Britse wat ontoegankelijke universum van Tippett en kruip steeds weer achter mijn lessenaar. Onderhuids zoek ik naar overeenkomsten met zijn oratorium *A child of our time*, het

enige stuk dat ik ooit van hem gespeeld heb. Maar de herkenning blijft weg. Ik geef me over aan de zachte maar moedig klinkende loopjes in de tweede dans *Waters in winter*. De meanderende riedeltjes vloeien door mijn vingertoppen op de snaren, de dynamiek wisselt tussen drift en kalmte en bewerkt mijn geweten. Wat twee dagen geleden onuitvoerbaar leek, transformeert nu in toonfrisheid en verrast me met kracht die weinig met volume te maken heeft. Het melodische air spant zelfs samen met mijn strijkstok en de alom aanwezige tweevoud dringt tot me door: zacht en hard, snel en langzaam, somber en vrolijk - wat mijn frustratie op wonderbaarlijke wijze in hoop verandert.

Ik stop met spelen, kus Tippetts partij en bel mijn zus. Het gaat beter met haar. We kunnen weer samen lachen en mijn verwachtingen voor 2022 verdubbelen zich.

Ewa Maria Wagner is altvioliste en schrijfster.